

Forfatter: Ole Tronsøn Eykrem

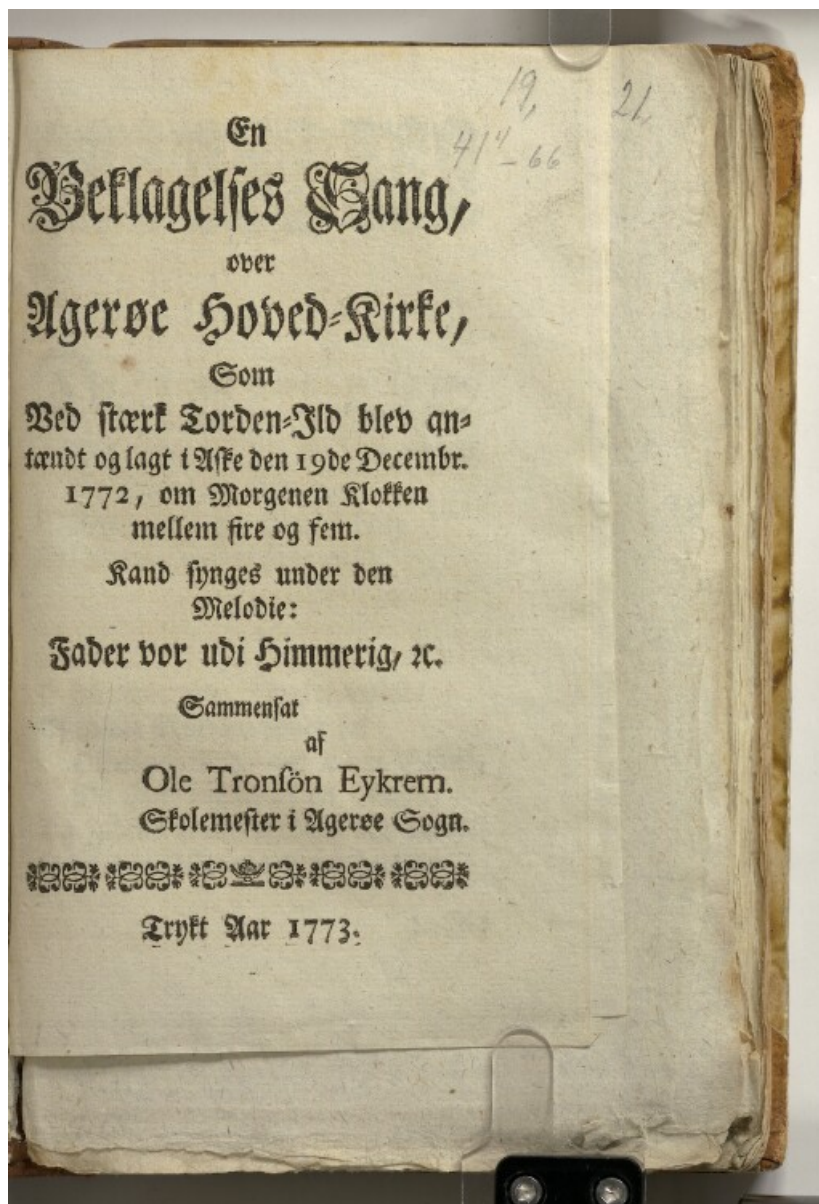
Titel: En Beklagelses Sang over Agerøe Hoved-Kirke, Som Ved stærk Torden-Ild blev antændt og lagt i Aske den 19de Decembr. 1772, [...]

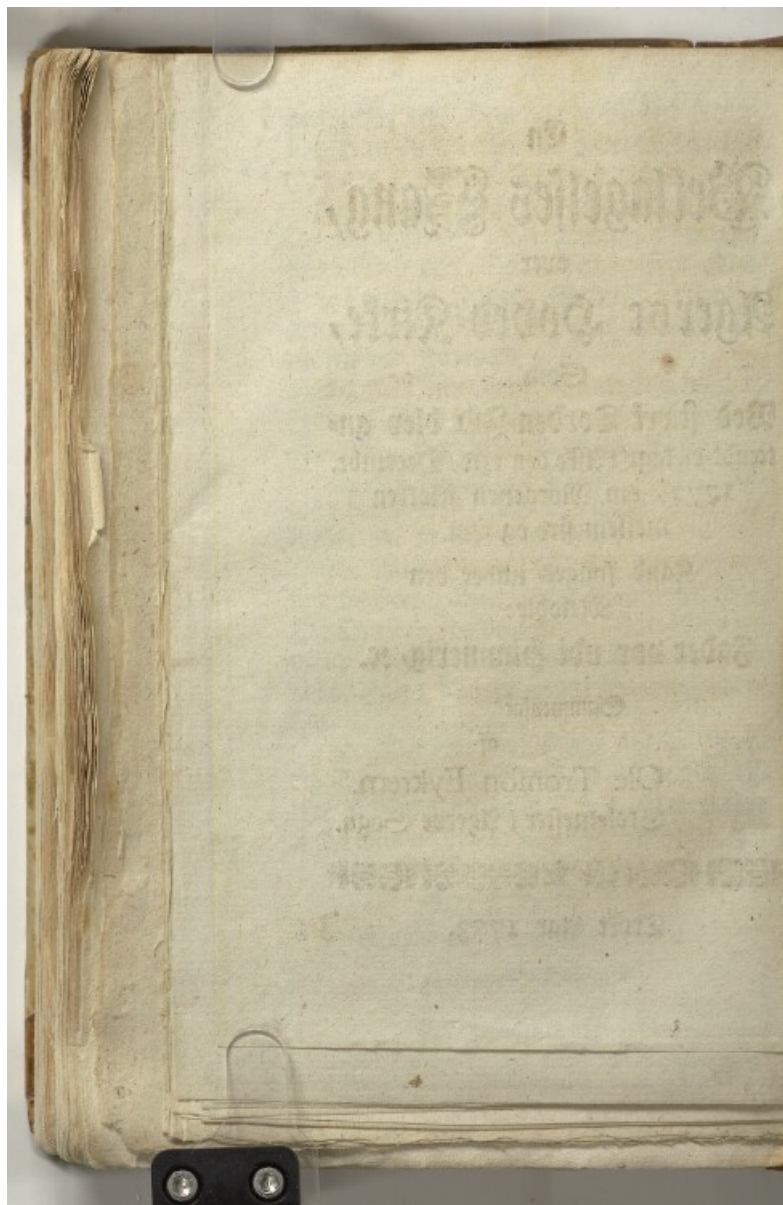
Citation: Ole Tronsøn Eykrem: "En Beklagelses Sang over Agerøe Hoved-Kirke, Som Ved stærk Torden-Ild blev antændt og lagt i Aske den 19de Decembr. 1772, [...]", i Ole Tronsøn Eykrem: *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22, ?*, 1773, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_022-shoot-workid2_022_019/facsimile.pdf (tilgået 07. maj 2021)

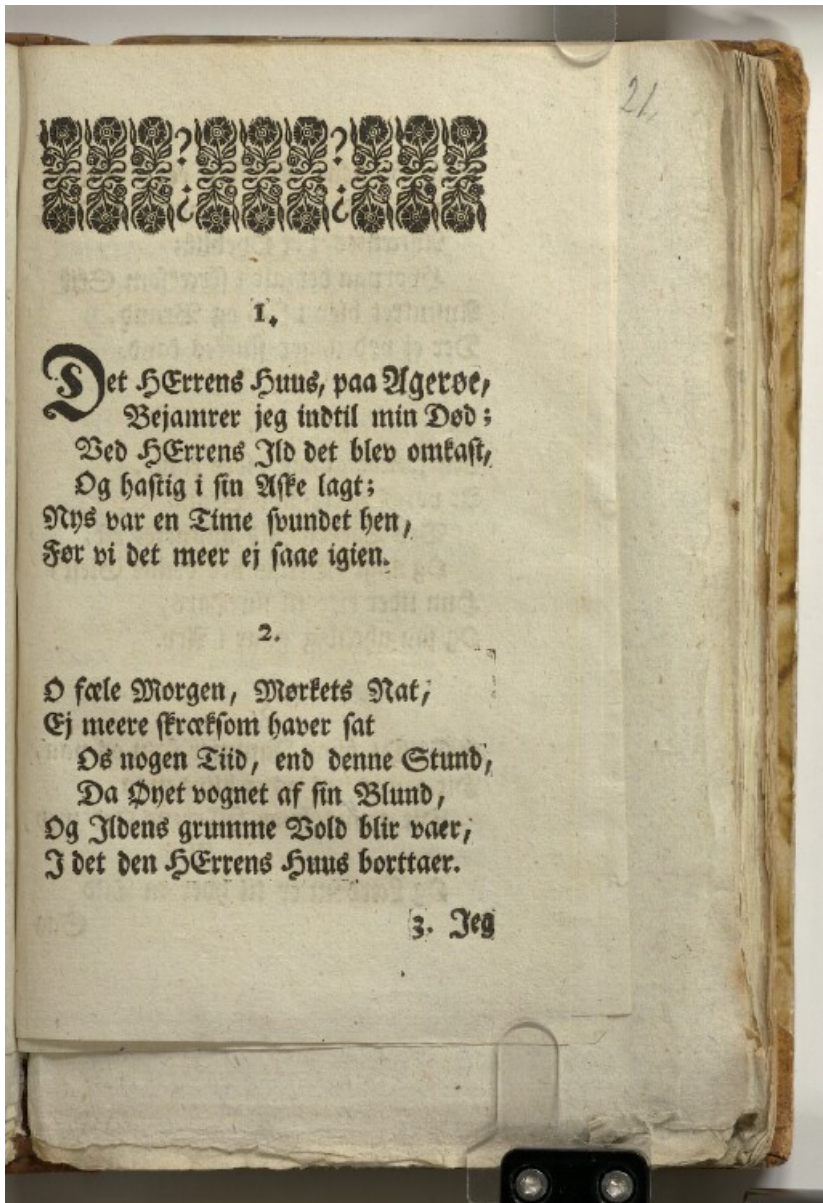
Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

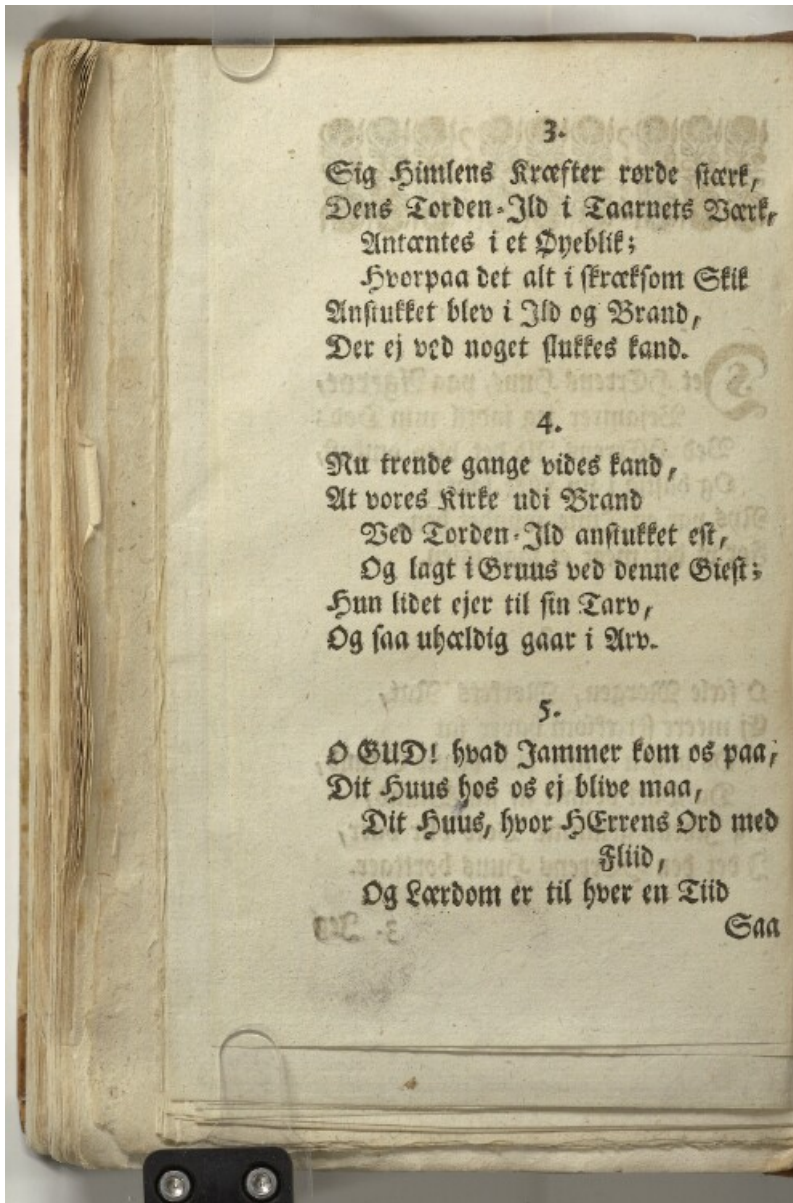
1.

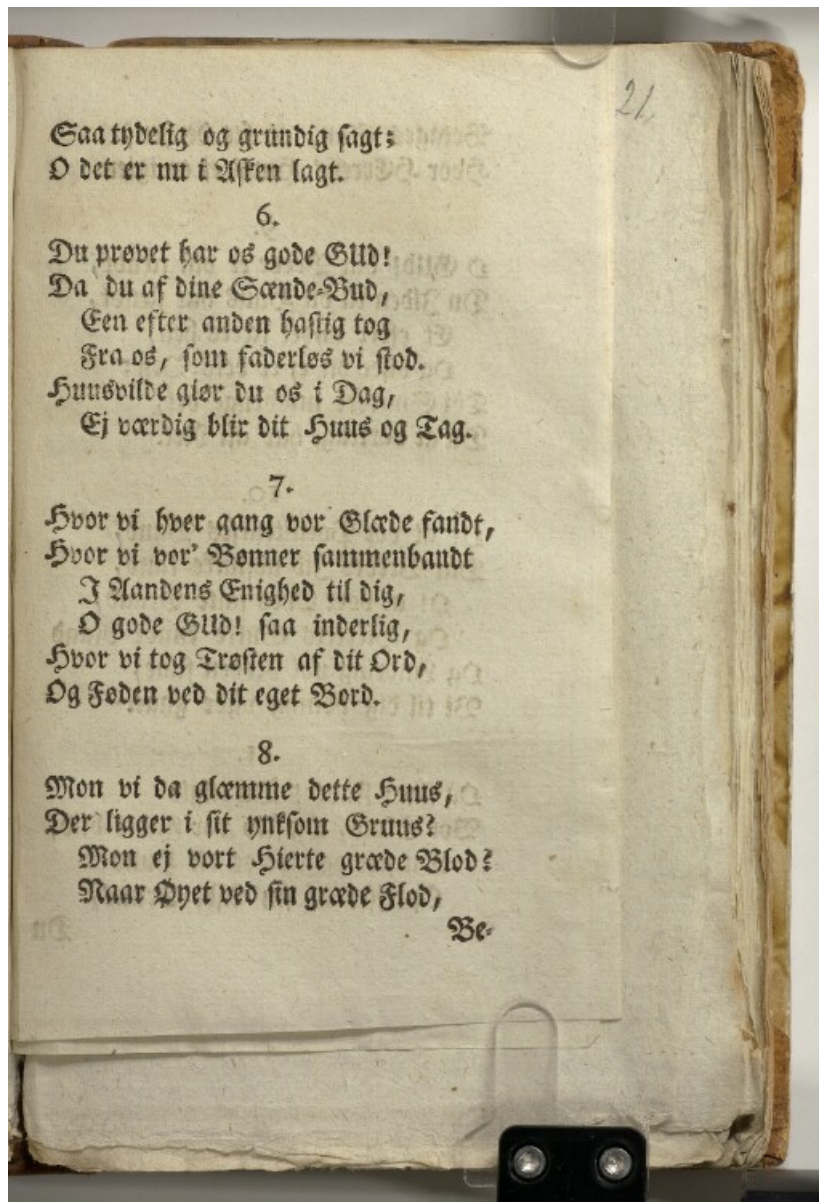
Det HErrens Huus, paa Agerøe,
Bejamrer jeg indtil min Død;
Ved HErrens Ild det blev omkast,
Og hastig i sin Aske lagt;
Nys var en Time svundet hen,
Før vi det meer ej saae igien.

2.

O søle Morgen, Mørkets Nat;
Ej meere skræksom haver sat
Os nogen Tiid, end denne Stund,
Da Døet vognet af sin Blund,
Og Ildens grumme Vold blir vaer;
I det den HErrens Huus borttaer.

3. Jeg

Saa tydelig og gründig sagt:
O det er nu i Affen lagt.

6.

Du prøvet har os gode Guld!
Da du af dine Scende-Bud,
Een efter anden hastig tog
Fra os, som faderløs vi stod.
Husvilde glør du os i Dag,
Ej værdig blir dit Hus og Tag.

7.

Hvor vi hver gang vor Glæde sandt,
Hvor vi vor' Bonner sammenbandt
I Mandens Enighed til dig,
O gode Guld! saa inderlig,
Hvor vi tog Trosten af dit Ord,
Og Foden ved dit eget Bord.

8.

Mon vi da glæmme dette Hus,
Der ligger i sit ynksom Grus?
Mon ej vort Hierte græde Blod?
Naar Døet ved sin græde Flod,
Be

Betages Syn, at see derhen,
Hvor Herrens Huus ej er igjen.

9.

O Gud! din Brede er vist tændt,
Du Ilden til dit Huus har scændt,
Et efter andet tæres hen,
Og viser du ej er dets Ben:
Thi Syndere misbruge det,
Du at borttage har all Ret.

10.

O! at vor Poententses Vand,
Din Bredes Ild udslukke kand,
O! at vort Dyes salte Graad,
Og Hiertets Sukke kunde Raad
Og Lindring udi Nøden faae,
Vi til dig ydmyg vilde gaae.

11.

Og sige: Fader! Du tilgiv
Vor Skyld, Og selv vor Fader bliv;
Du selv og giv os dit Huus
Oprejst af sin Aske-Gruus,
Du

21
Du giv os Glæde i vor Nød,
Og Livet i vor halve Død.

12.

J unge, som Guds Helligdom
Betræder med, i Jer Ungdom,
O! giver Gud den beste Tiid,
At tiene ham i Tid og Fliid,
Seer til at Herrens Tugtes Riis,
Maa gøre eder klog og viis.

13.

J bævend Ydmyghed nedfald
For Herrens Afsyn, ham paakald,
At J af hannem ledes maa,
At J ved hannem fresse faa
Nød ald den Nød, den Sorg, den
Trang,
Som Livets Tiid, og Dag gier lang.

14.

J Fred os Bitterhed paakom;
Vor Juule-Fred betages Rom,

At

At nyde i dit eget Hiem,
O Herre! du os ej forglem;
Men vær du selv vor Juule-Roe,
Vor Stiel i dig den tage Doe.

15.

O! vær da saa vor hulde Ven,
Dit Huus vi nyde da igien,
Du Evne har at hielpe med,
Og Hierterne at høye veed
Til hielpsom Medynk af enhver,
Som vil paastranges her især.

16.

Bevar og hos os gode Guld!
De troe og rette Sandebud,
Du denne Liid os undet har,
Der med os Deel i Sorgen tar,
Der med og for os Bonner før
Til dig, du dem, og os bonher.

